

валъ голѣма сприхавость, и ако нѣмало кой да го въздържа, би правилъ голѣми пакости. Като знаелъ този неговъ неджгъ, учительтъ му винаги изпращалъ съ него човѣкъ, който да му прислужва; когато виждалъ, че адептътъ проявявалъ сприхавость, слугата трѣбвало да го дръпне за ржката, за да го предпази отъ пакость или престжпление. Единъ день адептътъ се разгнѣвилъ толкова много, че щѣлъ да убие единъ човѣкъ. Слугата му веднага го дръпналъ за ржката, но така силно, че я откъсналъ отъ рамото му. Като се видѣлъ безъ ржка, адептътъ започналъ да мисли, де е отишла ржката му и какъ да я намѣри. Въ това време слугата му се навелъ, взелъ ржката отъ земята и казалъ: Господарю, ето ржката ти. Заповѣдай, вземи си я! Адептътъ взелъ ржката си и я поставилъ на мѣсто. Кое отъ дветѣ е по-добре: да падне ржката на човѣка отъ мѣстото ѝ, въ момента, когато се готви да извърши съ нея престжпление, или да остане ржката на мѣстото си и да извърши съ нея престжпление?—Първото е за предпочитане. Благословение е да падне ржката на човѣка отъ рамото му, и по този начинъ да не извърши замишленото престжпление. Следователно, всѣка болестъ, която може да предпази човѣка отъ извършване на известно престжпление, е благословение. Болестъта трае малко време. Като свърши работата си, тя заминава. Тогава човѣкъ взема ржката си, туря я на мѣстото ѝ и благодари на болестъта, че го е предпазила отъ престжпление. Само по този начинъ човѣкъ ще се научи да не прави престжпление. Красиво е човѣкъ да не върши престжпления въ живота си! Важно е, обаче, човѣкъ съзнателно да не върши престжпления, а не механически да го предпазватъ.

Единъ младъ момъкъ се сгодилъ за млада, красива мома. Той често се хвалилъ на приятелитѣ си съ своята годеница, че имала голѣмо самообладание, че била добра мома. Единъ день той поканилъ приятеля си да отидатъ заедно на гости при своята годеница и да му я представи. Като отишли, започнали да се разговарятъ, и по едно време годеницата донесла на табла сладко и кафе да почерпи гоститѣ. Годеникътъ намислилъ да подложи на изпитъ самообладанието на годеницата си, и приятелътъ му да се убеди въ неговитѣ думи. Като дошла при него, годеникътъ ѝ нарочно я спъналъ съ крака си, и тя изпуснала таблата на земята. Годеницата не казала нищо но мълчаливо събрала чашитѣ и купата съ сладкото и ги свалила въ кухнята. Като излѣзли отъ дома на годеницата, годеникътъ казалъ на приятеля си: Ви-